

Sygn. akt II K 15/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Osiński

Protokolant: st.sekr.sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. ---

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015 roku, 29 maja 2015 roku, 28 października 2015 roku

sprawy R. P. (1)

syn J. i E. z domu L.

urodz. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

I. w nocy z 2/3 czerwca 2014 roku w G.-D. przy ul. (...), gm. G., pow. (...) (...), woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś. (1), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do budynku stacji (...) należącej do J. P. w ten sposób, że szarpiąc za klamkę zamkniętych na klucz drzwi do tegoż budynku oraz umyślnie wybijając w nim szybę okienną, usiłował dostać się do środka budynku, celem zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy i innych rzeczy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na interwencję podjętą przez pracownika stacji, czym spowodował straty wynikłe z uszkodzenia okna w wysokości 500,- złotych na szkodę J. P., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk, po odbyciu w okresie od 21.05.2006 r. do 03.04.2007 r. i od 30.05.2008 r. do 17.04.2010 r. kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz po odbyciu w okresie od 23.04.2008 r. do 30.05.2008 r. i od 17.04.2010 r. do warunkowego przedterminowego zwolnienia w dniu 16.07.2013 r. kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 16.12.2009 r., sygn. akt: II K 150/09, za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i innych,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

II. w nocy z 24/25 maja 2014 roku w G.-D. przy ul. (...), gm. G., pow. (...) (...), woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś. (1), M. N. i R. S., dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu w ten sposób, że po uprzednim rozerwaniu metalowym prętem kłódki zabezpieczającej i wyłamaniu zamka od drzwi budynku, wszedł do wnętrza pomieszczenia, skąd, po dokonaniu zabezpieczenia szuflady w biurku, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 6.641,37 złotych, działając na szkodę firmy P.W. (...) P. W., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk, po odbyciu w okresie od 21.05.2006 r. do 03.04.2007 r. i od 30.05.2008 r. do 17.04.2010 r. kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz po odbyciu w okresie od 23.04.2008 r. do 30.05.2008 r. i od 17.04.2010 r. do warunkowego przedterminowego zwolnienia w dniu 16.07.2013 r. kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 16.12.2009 r., sygn. akt: II K 150/09, za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk, z art.

279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, z art. 280 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, z art. 288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, z art. 280 §1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 §1 kk i innych,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

III. w nocy z 24/25 maja 2014 roku w G.-D. przy ul. (...), gm. G., pow. (...) (...), woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś. (1), M. N. i R. S., dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu marki I. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim przełamaniu zamka zabezpieczającego skrzynkę narzędziową nieznanym narzędziem oraz po otwarciu w nieustalony sposób drzwi tegoż pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia radio (...) wartości około 50,- złotych, radio (...) wartości około 250,- złotych oraz inne nieustalone przedmioty, działając na szkodę M. M., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk, po odbyciu w okresie od 21.05.2006 r. do 03.04.2007r. i od 30.05.2008 r. do 17.04.2010 r. kary łącznej 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz po odbyciu w okresie od 23.04.2008 r. do 30.05.2008 r. i od 17.04.2010 r. do warunkowego przedterminowego zwolnienia w dniu 16.07.2013 r. kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Pile z dnia 16.12.2009 r., sygn. akt: II K 150/09, za przestępstwa podobne z art. 280 § 1 kk, z art. 278 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk, z art. 280 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, z art. 288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, z art. 280 §1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 §1 kk i innych,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego R. P. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to w myśl art. 11 § 3 kk na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego R. P. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznając, iż oskarżony R. P. (1) dopuścił się popełnienia czynu polegającego na tym, iż w nocy z 24/25 maja 2014 roku w G.-D. przy ulicy (...), gmina G.-D., powiat (...) (...), woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki I. (...), nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim przełamaniu zamka zabezpieczającego skrzynkę narzędziową nieznanym narzędziem oraz po otwarciu w nieustalony sposób drzwi tegoż pojazdu, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia radio (...) wartości około 50 złotych, radio (...) wartości około 250 złotych oraz inne nieustalone przedmioty, działając na szkodę M. M., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk oraz ustalając, iż dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu, na mocy art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 15 § 1 kk postępowanie w zakresie tego czynu umarza;

IV. na mocy 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt I i II wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną w wymiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 415 § 3 kpk powództwo cywilne pozostawia bez rozpoznania;

VI. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 4 czerwca 2014 roku;

VII. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W nocy z 24 na 25 maja 2014 roku R. P. (1) przebywał wraz z D. Ś. (2) na placu 1000-lecia w G.-D., gdzie spożywali alkohol. W pewnym momencie postanowili się przejść. Przy ulicy (...) spotkali również nietrzeźwego M. N.. Dalej poszli wszyscy w stronę ulicy (...). Tam, w okolicy stacji paliw (...), spotkali R. S.. Podczas rozmowy R. S. zaproponował, aby weszli na teren znajdującego się nieopodal skupu złomu. Na miejscu mieli się rozejrzeć, czy można stamtąd coś ukraść. Po uzgodnieniach, R. S., M. N. i D. Ś. (1) weszli na teren posesji Spółdzielni (...) w T. (...). W tym czasie R. P. (1) obszedł teren posesji, a następnie stanął na czatach od strony przychodni (...). Stamtąd obserwował poczynania kolegów. R. S., M. N. i D. Ś. (1) najpierw włamali się do stojącego przed sklepem samochodu marki I. (...) nr rej. (...) należącego do M. M.. R. S. po otwarciu w nieustalony sposób drzwi tegoż pojazdu wszedł do jego wnętrza. Chciał zabrać radio (...) wartości około 50,- złotych i radio (...) wartości około 250,- złotych. Następnie wspólnie z M. N. przełamali zamek zabezpieczający skrzynkę narzędziową znajdującą się pod samochodem. Z kabiny zabrał śrubokręt z czarno żółtą rączką. W tym czasie D. Ś. (1) szarpał kratę zabezpieczającą drzwi do sklepu należącego do Spółdzielni (...) w T.. (...) posiadała wówczas zawartą umowę z P. W., na podstawie której (...) sprzedawała w swoim sklepie towar kontrahenta za wynagrodzeniem liczoną od sumy sprzedaży (12%). W sklepie w owym czasie były przechowywane pieniądze, tzw. utarg za sprzedaż towarów powierzonych przez P. W.. R. S. ze schowka samochodu I. wyjął metalowy pręt, którym rozerwał klódkę zabezpieczającą drzwi sklepu. Następnie wyłamano zamek od drzwi sklepu i wszyscy trzech mężczyźni weszli do środka budynku. Podczas płądrowania pomieszczeń wyłamali zamek meblowy w szufladzie biurka, w której były przechowywane pieniądze w kwocie 6.641,37 zł. Pieniądze te stanowiły utarg ze sprzedaży towaru powierzonego przez P. W.. Pieniądze te sprawcy zabrali. Następnie opuścili teren bazy (...) i udali się w kierunku lasu po drugiej stronie ulicy (...). Wtedy R. S. przekazał R. P. (1) kwotę 500 złotych w banknotach po 100 i 50 złotych. Wobec tego, że dokonali kradzieży sporej kwoty pieniędzy, odstąpili od zabrania rzeczy z kabiny pojazdu I. (...).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego R. P. (1) – k. 31-32, k. 35, k. 52, 95,
- zeznania A. B. – k. 121-122,
- zeznania A. M. – k. 96-97, k. 7v.-8v.,
- protokoły wyjaśnień świadka M. N. – k. 56-57, k. 172-174, k. 177 akt sprawy VII K 384/14,
- zeznania P. W. – k. 97-98, k. 148-149;
- zeznania świadka D. Ś. (2) – k. 208,
- protokoły wyjaśnień świadka D. Ś. (2) - k. 214.

2 czerwca 2014 roku R. P. (1) przebywał w domu w G.-D.. Spożywał alkohol. Około godziny 20-21 zadzwonił do niego D. Ś. (1), proponując przejście się po mieście. W pewnym momencie, ok. godz. 24.00, udali się w kierunku ulicy (...). Tam postanowili okraść stację (...) należącą do J. P.. W związku z tym podeszli do budynku przystosowanego ze starego kiosku (...). W kiosku znajdował się pracownik stacji J. B.. R. P. (1) i D. Ś. (1) oznajmili, iż chcą zatankować gaz. J. B. zauważył, iż na zewnątrz nie ma żadnego samochodu, co wzbudziło jego podejrzenie co do intencji klientów. Odpowiedział w związku z tym, iż nie zatankuje bo nie widzi pojazdu. Doszło do wymiany zdań, po której R. P. (1) najpierw szarpał klamkę od drzwi, a potem kopnął w szybę kiosku. Szyba się stłukła. Następnie kopnął jeszcze dwukrotnie. Tłuczona szyba przewróciła regał z drobnymi akcesoriami na sprzedaż. J. B. zadzwonił po policję. Wobec tego R. P. (1) i D. Ś. (1) zaczęli uciekać w stronę miasta. Po chwili zorientowali się, że z tego kierunku może nadjechać policja. Wobec tego cofnęli się i uciekli w kierunku lasu naprzeciwko stacji (...).

Pokrzywdzony J. P. określił wysokość szkody na około 500 złotych. Uszkodzenia zostały naprawione we własnym zakresie przez pokrzywdzonego, który wstawił w miejsce dwóch zbitych szyb płytę pleksi. Pokrzywdzony nie przedłożył przy tym rachunku za naprawy, do czego zobowiązał się podczas pierwszego przesłuchania (k. 21).

Dowód:

- zeznania świadka J. B. – k. 122-123,

- zeznania świadka J. P. – k. 98, k. 20-21.

Oskarżony R. P. (1) zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotności do przestępstwa z art. 64§2 kk opisanej szczegółowo w przedstawionych mu zarzutach.

Oskarżony R. P. (1) był wielokrotnie karany, odbywał karę pozbawienia wolności, wykształcenie podstawowe, bez zawodu, bezrobotny, kawaler, bezdzietny, nie leczył się w PZP.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 94.

Oskarżony pierwotnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał na skład osobowy oraz sposób ich popełnienia. Wyjaśnił też jaka była jego rola podczas włamania do pojazdu I. (...) oraz sklepu (...). Wskazał, iż w związku z tym zdarzeniem otrzymał od R. S. kwotę 500 złotych. Opisał też w jaki sposób doszło do uszkodzenia budynku stacji (...) pokrzywdzonego J. P. (k. 31-32). W kolejnych wyjaśnieniach oskarżony potwierdził wcześniejsze depozycje, dodając, iż pieniądze otrzymane od R. S. wydał na bieżące wydatki (k. 35). Potwierdził, iż włamanie do sklepu było również udziałem R. S. (k. 52). W kolejnych wyjaśnieniach oskarżony przedstawił odmienną wersję wydarzeń, wskazując, iż włamania do sklepu (...) dokonał jedynie z D. Ś. (2). Nie przyznał się do wejścia do samochodu I. (...) (k. 95-96). Swoje przyznanie się do wszystkich czynów tłumaczył przymuszeniem przez policjantów, którzy mieli grozić odebraniem dzieci jego konkubinie (k. 95). Przed sądem oskarżony zeznał ponadto, że w dniu włamania do sklepu (...) nie stał na czatach (k.95).

Mając na uwadze ową specyficzną ewolucję wyjaśnień oskarżonego, sąd dał im wiarę w części, w której oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia w tym zakresie są wiarygodne i logiczne. W sposób uporządkowany wskazują na sekwencję zdarzeń poprzedzających i towarzyszących poszczególnym czynom. O ile na przestrzeni całego postępowania fakt dokonania zniszczenia szyby na terenie stacji (...) nie budził wątpliwości, o tyle zdarzenie polegające na włamaniu do pojazdu I. (...) oraz sklepu (...) wymagało szerszego komentarza. Należy zwrócić uwagę, iż w odniesieniu do tego zdarzenia oskarżony podał kilka szczegółów, o których policjanci prowadzący postępowanie nie mogli wiedzieć. Oskarżony wskazał, iż stał wówczas na czatach, obserwując poczynania kolegów. Podał także kwotę, którą otrzymał od R. S.. Okoliczność ta ponad wszelką wątpliwość wskazuje, że w istocie R. S. był na miejscu zdarzenia. Włamanie do pojazdu I. (...) pozostaje w ścisłym związku czasowym i przyczynowym z włamaniem do sklepu (...). Wskazać należy, iż dokonano ich tej samej nocy. Ponadto – na co wskazał świadek M. M. – w sklepie znaleziono następnie należący do niego śrubokręt znajdujący się uprzednio w kabinie pojazdu (k. 97). Fakt ten jednoznacznie wskazuje na to, iż sprawcy włamania do sklepu płądrowali uprzednio wnętrze pojazdu. Pierwotne wyjaśnienia R. P. (1) w odniesieniu do tego zdarzenia korelują z zeznaniami świadków M. M. (k. 96-97, 7-8), P. W. (k.97-98, k. 148-149) i A. B. (k. 121-122). Ich relacje mają charakter czysto sprawozdawczy, odnosząc się do okoliczności zastanych już po popełnieniu czynów opisanych w akcie oskarżenia. Wskazują one na sposób popełnienia czynów i kwotę ukradzioną ze sklepu (...). M. M. wskazał ponadto na stan pojazdu po zdarzeniu, wskazując, iż radio oraz radio (...) zostały w kabinie. Zeznaniami tym sąd dał wiarę. W odniesieniu do omawianego zdarzenia sąd miał na uwadze także zeznania świadków R. S. oraz M. N.. M. N. pierwotnie przyznał się do przedstawionych mu zarzutów. Później jednak – podobnie jak R. S. - negował swój udział w kradzieżach. W ocenie sądu ich zeznania w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie. Dodać trzeba, iż osoby te w odrębnych postępowaniach miały postawione identyczne zarzuty. Zależało im zatem na przedstawieniu relacji odciążających. Niemniej jednak opis zdarzeń przedstawiony przez

oskarżonego w niniejszej sprawie nie pozostawia wątpliwości co do ich udziału w ich popełnieniu. Z tego też powodu ich zeznania sąd odrzucił jako niewiarygodne. W tym miejscu należy wskazać, iż pierwotna relacja M. N. była zgodna z pierwotnymi wyjaśnieniami R. P. (2). Dodać należy, iż sprawstwo R. P. (1) potwierdzają też wyjaśnienia, a następnie zeznania świadka D. Ś. (2) (k. 208, 214). Świadek ów co prawda następnie zmienił wyjaśnienia, niemniej stanowi to efekt przyjętej wówczas linii obrony. Na użytek niniejszej sprawy należy wskazać, iż świadek ów wskazywał na R. P. (1) jako na współsprawcę czynu na terenie bazy (...).

Co do zasady wątpliwości sądu nie budzą zeznania świadków J. P. i J. B.. Wskazują one przebieg zdarzenia na stacji (...) oraz rozmiar zniszczeń. Zeznania te korelują z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał, iż był na terenie stacji. Jedyna rozbieżność dotyczyła podanego powodu przyścia na stację (wymiana butli – zatankowanie pojazdu), jednak okoliczność ta nie miała znaczenia dla sprawy.

Mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, należało przyjąć, iż wina oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów została wykazana. R. P. (1) swoim zachowaniem w przypadku pierwszego czynu wyczerpał znamiona art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk. Nie ulega jednak wątpliwości, iż poszedł na teren stacji (...) z zamiarem dokonania kradzieży pieniędzy i rzeczy znajdujących się w jej budynku. Wskazał na to sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach. Zamiar ten realizował szarpiąc za klamkę, usiłując w ten sposób otworzyć drzwi do budynku. Następnie kopał w szybę kiosku, powodując jej zbitcie. Zabieg ten służył dostaniu się do środka pomieszczenia. Od zamiaru tego oskarżony odstąpił dopiero po poinformowaniu przez pracownika stacji o wezwaniu policji. W przypadku drugiego czynu zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk, a więc kradzieży z włamaniem. Do pomieszczeń sklepu (...) sprawcy dostali się jednak po rozerwaniu kłódki zabezpieczającej i wyłamaniu zamka od drzwi budynku. Zabór pieniędzy nastąpił natomiast po rozerwaniu zamka meblowego w szufladzie. W opisanym przypadku doszło zatem do przełamania zabezpieczeń ustanowionych przez osoby uprawnione w celu dokonania zaboru. Co należy podkreślić, w sprawie sam fakt niewypełnienia znamion czasownikowych czynu nie może jeszcze świadczyć o uwolnieniu od odpowiedzialności za niego. Ustalono jednak, iż sprawcy działając wspólnie i w porozumieniu dokonali podziału ról. R. P. (1) stał wówczas na czatach, pilnując, aby całego zdarzenia nie odkryły osoby trzecie. Godził się na zachowanie pozostałych sprawców, z aprobatą obserwując ich poczynania. Brał również udział w podziale ukradzionych pieniędzy. Czyn współsprawców traktował jako swój, pełniąc w nim uzgodnioną wcześniej rolę. W tym stanie rzeczy jego sprawstwo nie może budzić wątpliwości. Odmienne niż w przypadku sprawy II K 11/15, sąd orzekający w niniejszej sprawie nie dokonał zmiany dotyczącej podmiotu pokrzywdzonego w związku z kradzieżą w sklepie (...). W ocenie sądu opis czynu przedstawiony przez oskarżyciela publicznego jest prawidłowy. Skradzione pieniądze stanowiły tzw. utarg należny pokrzywdzonemu P. W.. Fakt zawarcia przez niego umowy z (...) o odpowiedzialności materialnej (k. 39-42) nie miał w tym przypadku żadnego znaczenia. Sama umowa nie zmieniała jednak faktu, iż były to pieniądze P. W.. Istnienie wewnętrznej umowy pomiędzy kontrahentami prowadziło do powstania stosunku obligacyjnego jedynie między nimi. Za taką argumentacją przemawia także treść art. 49§3 kpk, według którego za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu (...) lub jest zobowiązany do jej pokrycia. Inny podmiot zobowiązany do pokrycia szkody nie może zatem być pokrzywdzonym w sprawie. Wewnętrzne rozliczenia pomiędzy stronami umowy o odpowiedzialności materialnej mogą wobec tego wpływać jedynie na wysokość odszkodowania dla podmiotu pokrzywdzonego. Nie mogą jednak prowadzić do zmiany pokrzywdzonego. Byłoby to sprzeczne z nie tylko z treścią art. 49§3 kpk, ale także z art. 49§1 kpk. W niniejszej sprawie (...) stałoby się pokrzywdzonym, mimo iż jej dobro prawne nie zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo.

Odnosnie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III rubrum wyroku Sąd uznał, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu marki I. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim przełamaniu zamka zabezpieczającego skrzynkę narzędziową nieznanym narzędziem oraz po otwarciu w nieustalony sposób drzwi tegoż pojazdu, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia radio (...) wartości około 50,- złotych, radio (...) wartości około 250,- złotych oraz inne nieustalone przedmioty, działając na szkodę M. M., tj. za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk. Jednocześnie z ustaleń w sprawie wynika, iż sprawcy dobrowolnie odstąpili od dokonania czynu.

Zadowolili się bowiem pieniędzmi, które ukradli w sklepie (...). Wobec tego na mocy art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 15 § 1 kk postępowanie w tym zakresie umorzono. Sąd podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach, zgodnie z którym odstąpienie może zostać zakwalifikowane jako dobrowolne gdy: - jest kierowane wolą sprawcy, - sprawca ma świadomość możliwości dokonania czynu zabronionego, - nie może one być „wymuszone” zmianą okoliczności niezależnych od sprawcy (uzasadnienie wyroku SA w Katowicach z dnia 29.01.2015r., II AKa 481/14, LEX nr 1651872). W przedmiotowej sprawie wszystkie w/w kryteria zostały spełnione.

Sąd uznając oskarżonego R. P. (1) za winnego wymierzył mu:

- za pierwszy czyn na mocy art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;
- za drugi czyn na mocy art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie IV wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączone węzłem kary łącznej, wymierzając oskarżonemu karę łączną w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wymierzone kary jednostkowe, a następnie kara łączna, są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt uprzedniej karalności oskarżonego - popełnienie czynów w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk. Z dotychczasowych skazań oraz pobytów w zakładach karnych oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków, kontynuując przestępczy proceder. Oskarżony dokonując zarzucanych mu czynów działał z niskim pobudek, chcąc zaspokoić swe potrzeby, wyrządzając szkodę innym ludziom. W ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby dla niego niczym nie uzasadnioną gratyfikacją. Orzeczone kary jednostkowe i kara łączna nie jawią się jednak jako zbyt surowe i uwzględniają postulat prewencji indywidualnej i generalnej. Połączenie kar jednostkowych w karę łączną zbliżoną do najsurowszej kary jednostkowej było podyktowane bliskością czasową obu czynów oraz względnie małą wagą czynu I w zestawieniu z czynem II z aktu oskarżenia. Sąd stanął w związku z tym na stanowisku, iż wymierzona kara łączna trafnie oddaje rozmiar bezprawia obu czynów.

Na mocy art. 63§1 kk na poczet kary łącznej zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 4 czerwca 2014 roku.

Sąd zważył także, iż w przedmiotowej sprawie przyjęto do rozpoznania powództwo cywilne. Działając w imieniu pokrzywdzonych J. P. i P. W., oskarżyciel publiczny wystąpił o zasądzenie na ich rzecz kwot wynikających z opisu czynów zawartych w akcie oskarżenia. Uwzględnieniu powództwa sprzeciwiały się dwie okoliczności, które umknęły uwadze oskarżyciela publicznego. Po pierwsze, należy zauważyć, iż orzeczenie w sprawie zapadło po 1 lipca 2015 roku, a więc w stanie prawnym, w którym nie funkcjonowała już na gruncie procesu karnego instytucja pozwu adhezyjnego. Problem powództw wytoczonych jeszcze przed 1 lipca 2015 roku poruszono w literaturze. Wskazano w związku z tym, iż ze względu na treść tych powództw nie ma przeszkód, by traktować je jako wnioski złożone w trybie art. 46§1 kk. W przypadkach wątpliwych charakter zgłoszonego powództwa można rozstrzygnąć poprzez złożenie oświadczenie pokrzywdzonego (oskarżyciela publicznego) czy powództwo adhezyjne traktować jako wniosek w rozumieniu art. 46§1 kk, czy też jako powództwo cywilne. W ostatnim przypadku należy je przekazać do sądu cywilnego jako właściwego do rozpoznania sprawy, stosując art. 201§2 kpc (tak: Wł. Wróbel, Zagadnienia intertemporalne i przepisy przejściowe, w: Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, red. (...), Kraków 2015, s. 935). W przedmiotowej sprawie oskarżyciel we wnioskach końcowych złożył wyraźne oświadczenie podtrzymujące powództwo cywilne. Skoro tak, to zostanie ono przekazane sądowi cywilnemu. Po drugie, oskarżyciel publiczny podtrzymując w całości powództwo nie dostrzegł także okoliczności ujawnionych w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Zważyć należy, iż pomimo deklaracji, pokrzywdzony J. P. nie przedłożył rachunku za naprawę uszkodzonych szyb. Ostatecznie poprzestał jedynie na stwierdzeniu, że naprawy dokonał we własnym zakresie. Nie wskazał przy tym na szczegółowe wyliczenia dotyczące szkody. Trudno w takim stanie rzeczy na gruncie procesu karnego rozstrzygać o powództwie, skoro sprawa odpowiedzialności karnej dojrzała do rozstrzygnięcia, a kwestie cywilnoprawne pozostają nadal co najmniej wątpliwe. Rozważania w tym zakresie należy zamknąć cytatem z zeznań pokrzywdzonego J. P., który wskazał, iż „wysokość szkody wynosi mniej więcej 500 złotych” (k. 98). Kwestia ta wymaga zatem dalszych ustaleń z należytym zaangażowaniem występującego z pozwem. Jeszcze bardziej chybione wydaje się podtrzymanie

w całości żądania pozwu na rzecz pokrzywdzonego P. W.. Oskarżyciel publiczny pominął w tym przypadku całkowicie kwestię podnoszoną przez pokrzywdzonego i przedstawicieli (...), a dotyczącą umowy o odpowiedzialności materialnej za powierzone towary. Na tej podstawie pokrzywdzony od dłuższego już czasu otrzymuje w ratach pieniądze od zobowiązanego materialnie. Oskarżyciel publiczny nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej by zbadać, czy podnoszona kwestia rzutuje na wysokość żądania dochodzonego powództwem cywilnym. Pokrzywdzony nie był w stanie określić dokładnie kwoty, którą otrzymał już tytułem umowy o odpowiedzialności materialnej. Również i ta kwestia wymaga dalszych ustaleń na gruncie procesu cywilnego.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz.223 ze zm.) zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Oskarżony nie pracuje, nie posiada majątku. Obecnie przebywa w zakładzie karnym, gdzie nie jest zatrudniony. Wobec tego brak przesłanek do przyjęcia, iż egzekucja opłaty i wydatków okazałaby się skuteczna.